

'Επειτα παραστικοί
'πῆγαν καὶ 'στὸν Ἄη-Γιάννη,
κι' ὁ Ρουσόπουλος ἐκεῖ
γεύμα δυνατὸ τοῦς κάνει.

Μοσχομύζικαν τριγύρω χίλιας δὴδ πορτοκαλιαῖς
κι' ὄρεξ' πολὺ μεγάλη γὰρ τὸ γεῦμα δείχνανε,
κι' ἔτρωγαν ἐκεῖ τῆς Σπάρτης τῆς περιφημιαῖς ἑλθὰς
καὶ κατόπι μὲς 'στὸ δάσος τὰ κουκουτσιὰ ρίχνανε.

Τότε πάλιν ὁ βαστάζων τοῦ Κουβέρνου τὰς ἡνίας
τοῦς ὀμίλησ' ἐκ δευτέρου περὶ τῆς συγκοινωνιαῖς,
καὶ κατόπι νοησασμένοι
καὶ καλὰ καρδωσμένοι
'γύρισαν 'στὴν Τρίπολι... μὰ χερά 'περάσανε...
ὄλο σιδηρόδρομος... διόλου δὲν ἔγρασανε.

Κι' ἀφοῦ 'πῆρε τὸν ἀέρα
τῶν κοιλάδων, τῶν βουνῶν,
ἦλθε πάλιν ἐδῶ πέρα
'στὸς καμίους τῶν Ἀθηνῶν,
ν' ἀνκλόδη ρομαλέος
τὴν ὑπόσκαθρον σκαρπίδα,
καὶ νὰ 'πῆ τοῦ Βασιλείως,
ὅπου 'πῆγε 'στὴν Χαλκίδα,
τῆς τιμικῆς, τὰ γκάρονταν πάρτου,
ποῦ τοῦ 'κάνανε 'στὴ Σπάρτη.

Πάει 'στὸ σπητάκι του,
στρίβει τὸ μουστάκι του.
Γεῖχ σου, Βενιζέλο του,
γεῖχ σου, Κοπανιτσα του,
βγάζει τὸ καπέλο του,
βάζει τὴ σκουφίτσα του.

**Σχέδια τοῦ Κορδονῶ,
ποῦ βυθόδομοι δεινά.**

'Ἐν τούτοις ὁ Πρωθυπουργὸς ἐνὸς περιγηγετο
καὶ τὸσον ὀμιλητικὸς μὲ τοὺς φιλάτους ἦτο,
Νομάρχαι δὲ καὶ Δήμαρχοι δικοὶ τοῦ τὸν 'παντέχναι,
δὲν εἰςευρε κκακίς δουλειαῖς μεγάλας πῶς τοῦ 'τρέχανε.

'Ἐκεῖνος ἐτρωγότινε σὲ δάση μυρωμέναν
καὶ πράσινα βουνῶν,
κι' ἂν θεοὺς ἐμερμήριζε κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
μεγάλα καὶ δεινὰ,
καὶ τέτοια διελάθει
κουνώντας τὸ κεφάλι.

Ἄ'Τελείωσαν τὰ φέμματα, κι' εὐθὺς διχῶς ἄλλο
θὰ σοῦ ζητήσω τώρα,
κι' ἂν τὰ τριπέζικα ποῦραγες ζυνὰ δὲν σοῦ τὰ βγάλω
νὰ μὴ μὲ λέν Θεοδώρα.

Ἄ' Ἄν τῆς Βουλῆς διαλύσιν ἐγκρίσεις δὲν ἀκούρης,
οἶδι κακὴ πὸς σ' ἔραγε... μὰ τοὺς θεμοὺς θὰ φρίξης.
Θὰ πάθης κατὰ τραχηλὸν
κι' ἀνέκρηκτον μαρτύριον,

καὶ τὴν ἄμεσως Εἰδικὸν
θὰ κάμω Δικαστήριον,
κι' ἀπὸ ταῦτι 'στὸ δάσκαλο, σ' ἐκεῖνο θὰ σὲ φέρω,
νὰ μάθης πῶς δὲν πρίζουσε μὲ τοῦ Μαργὰ τὸν γέρο.

Ἄ' Ἄν παραβῆς τὸ Σύνταγμα, Ζαχίμη, κι' ἐκ δευτέρου,
τότε φοβήσου τὴν ὄργην τοῦ δράκοντος Κερβέρου.
Δὲν θάμει πλέον ὁ γλυκὺς, ὁ θεοὺς τῆς σομαδάς,
ἀλλ' ἱερὰν Ἐξέτασιν ἀπὸ Τουρκομαδάς
γὰρ σὲνα τὸν παρόνομον εὐθὺς θὰ καταρίσω
νὰ τρέμης ἐκ τοῦ τρόμου,
κι' ἄμεσως ἐπὶ πίνακος τὴν κάραν θὰ ζητήσω
καὶ σοῦ τοῦ Περιόρμου.

Ἄ' Βλέπεις τοῦτο τὸ παπούτσι
τῆς Βουλῆς τῆς σκορπισμένης;
βλέπεις τοῦτο τὸ κουκούτσι
τῆς ἑλθῆς τῆς φαγωμένης;

Ἄ' Τὸ παπούτσι φακερόνε πῶς σὲ τοῦτο δίχως ἄλλο
καὶ τὰ δῶ σου τὰ ποδάρικα τώρα 'γγήγορα θὰ βάλω.
Τὸ κουκούτσι φακερόνε πῶς δὲν ἔχεις ποῦ κουκουτσα...
σοῦ μιλῶ σὰν Ὀδοιπόρος, ποῦ τὸν ἔγραψαν οἱ Σουτσοί.

Ἄ' Ἄλλὰ κι' ὁ Κόντης ἔνοια σου... κι' ἐκείνου συμφορὰ τοῦ,
καὶ κρήμα 'στὴ χερά του,
ποῦ μὲ τὸν Μέρλιν 'πάντρεψε τὴν κόρη του Ζαίρα,
θὰ τὸν καθίσω 'στὸ σκαμνὶ καὶ τοῦτον τὸν φαστήρα.

Ἄ' Κι' αὐτὸς, ὁ στόλος κι' ἡ κρηπίς τῆς ζένης ἀπαρτίας σου,
ὁ τόσσα παρὰ τοὺς θεμοὺς ἐγκρίσαν ἀπαρτίας σου,
θὰ πάθης τάρχαρον παθῶν κι' ἐκείνος ἐξ αἰτίας σου.

Ἄ' Κι' ἂν μὲν 'ἡ στρογγυλῶ γυνὴν,
μὰ θὰ καθίσω 'στὸ σκαμνὶ
τοὺς δύο σὰς κοντὰ κοντὰ,
καὶ τὸν μπεμπέ καὶ τὴν νταντῆ,
καὶ μὲ κοκκίνην τήθενον θὰ σὰς δικάσω μόνος
σκληρῶς κι' ἀνοιχιμῶνως.

Ἄ' Καὶ τότε μ' ὄψιν τρομερὰν
τὰ δόντικα μου θὰ τρίζω,
θ' ἀνάθω κάμινον, πυρᾶν,
καὶ μέσθ θὰ σὰς ρίζω,
τὰ κρέατά σας τὰ λεπτὰ
κἀθὼς τῶν παιδίων τῶν ἐπτὰ
μὲ γλωσσὰς νὰ κκοῦν πυρὸς καὶ νὰ γενῆτε στάκτι,
νὰ 'βγῆ καὶ τοῦ Συνατάγκματος καὶ τῆς Κορδῶνας τάκτι.

**Ἔραμα τοῦ Κορδονῶ,
ποῦ τὴν φρίκην δοῦ γεννῆ.**

Ἐἶπεν αὐτὰ τὰλλόκοτα κι' ἐνουσιασθὴ τότε,
κι' ἐνόμισε πῶς γύρω τοῦ Κορδονοτραπιδίτσι
εἰς τὸ σκαμνὶ, τοῦ 'φράνζαν μετὰ κρουγῶν ἐξάλλων,
τοὺς παραβάτας τῶν θεσμῶν καὶ τῶσαν τῶσαν ἄλλων.

'Ἐπήδω τῆς ἀριστερῆς τὸ κινιῶδες σῆνεον,
ὁ δὲ Ζαχίμης ἔλεγε 'στὸν Θεοδώρῃ κι' ἐκείνους:

Έλεος, θεε μου, πιτιέ, τάνηψι σου σπλαχνίσου...
 ό θεος ζμως τούλεγε «να κάτσει 'στό σκαμνί σου.»

Δέν έχει πλέον έλεος και κλοκαγαθίαν,
 και τότε πλέον ό βουβός έπήγε κατ' ευθείαν
 έμπρός εις τό Συμβούλιον τό φροβερόν τών Δέκκ
 χωρίς καν τό μουστάκι του ν' αλείψη μέ μακντέκα.

Ότι τής στιγμής τής ιερής και τής προμερωτάτης,
 πού τών θεσμών ανοίκανε τό μυστικό βιβλίον,
 τόν ήκολούθει δέσμος κι' ό Κόντης ό Κορφιάτης,
 πού τώρα τόν πειράζουσε για κάποιο μεταλλετο.

Είς τό σκαμνί τούς κάθισαν, πζνε τά χωρατά,
 και προσελθών μέ τήθενον ό γέρο Στρατηλάτης
 τόν Άλλαλον Πρωθυπουργόν έντόπως έρωτά:
 τί τών μεγάλων τών θεσμών ό μέγας παραβάτης:

Ό δέ Ζαχίμς άπαντά: σ' θεε, λέγεις τούτο,
 και πλθθος πολυάριθμον έκει συνεπικνουτο.

Πάλιν 'ρωτά τόν ένοχον ό θεος έκ δευτέρου:
 πότε θα πέσει, κύριε, για νάληθ τό Κορδόνι;
 άλλ' ό μουγγός άπάντησιν δέν έδωσε τού γέρο,
 και τούτο περισσότερον τόν δικαστή θυμώνει.

Ούκοιν τί χρείαν έχομεν μαρτύρων και γνωμών,
 έκράχυσεν ό δικαστής μ' όργην και μλιν τούση,
 άφού μ' αύτήν τήν σιωπήν ό συγγενής ήμών
 δηλοϊ πως τώρα 'γρήγορα δέν περιμένει πτώση:

Είπε ταύτα, και στραφείς
 προς τόν Κόντη κατηγής
 μέ βρονν τού λέγει τόνον: άμμ' δέν 'ντραπέσαι λιγάκι
 και σύ, κύριε Γεωργάκη,
 Κόντης άνθρωπος άλλίθεσι τούς δικούς σου να σκεπάζεις,
 τόν κομπάρσο να τού κάμεις κι' έλους να μεσ διαμυνίζεις:

Πλὴν κί' ὁ Κόντης ὁ ἤφελός
δὲν ἀπῆντε παντελῶς,
κί' ὁ Σιμάπουλος μακρόθεν μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς προστάτας
πικρετῆρι τρομακμένους τῶν θεσπῶν τοὺς παραβάτας,
ποῦ δεμένοι μ' ἄλλουσίδαις κί' ὀχιμῶντες κί' ἀχμνοί
μακρυροῦσαν ἴσθ' οὐρακηνί,
καὶ δὲν ἤθελε κενέναι, ἢ πολέμοιο ἢ φίλος,
μὲς ἴσθ' ὀν κόρρο τῶν ἐνόχων νάνκι τωρκ μῆτε φύλλος.

Μὲ κί' ἡ πλειονοψηφία προσελθοῦσα τοῦ Κορριάτη,
δικασέ τον τὸν μουγγό μας, ἔσκαυσε τοῦ Στρατηλάτη,
δικασέ τον τὸν Ἄλιεο, ποῦ ποσὸς δὲν συγκινεῖται,
καὶ τῆς χίλιας μὲς ἀρνεῖται.

Ἡ τῆς χίλιας τῆς αὐταῖς
νὰ μὲς ὄσση μετρηταῖς,
ἢ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃς
κί' αὐσταρῆ νὰ γίν' ἡ κρίσις.

Ἐμεῖς Καίσαρα μονάχο, γλυκομικητό κί' ὄρατο
ἔχομε τὸν Κερκυραῖο,
μὲ καλὰ κί' αὐτὸς νὰ πάθῃ, ποῦ μὲς ἔκανε κοπέλια
τοῦ Ζακῆη καὶ τῶν ἄλλων νὰ μὲς παίξουν σάν μουρέλια.

Δίκασε καὶ τὸν Κορριάτη,
ποῦ γιὰ φοροκ καὶ γεινάτι
κόλλησε ἴσθ' ὀν Κυβερνήτη
τὸν ψυχρὸ, τὸν ἀπαθῆ,
ὡς ἡ τλήμων Ἀμφιρίτη
ἴσθ' ἡ Χαλκιδεὸς τὸ Βαθῆ.

Δίκασέ τον καὶ τὸν Κόντη,
ποῦ μὲς ἔσκασε τούντι
γιὰ τὴν τζῆγικ τὸν Ἄλιεο, καὶ μὲ λόγια του γλυκὰ
μὲς κατήντησε σάν ρέγκικς καὶ γιὰ πούλημ' ἀρνεϊκά.

Δίκασε καὶ τὸν Φωαῖο, τὸν Ἰουδα, τὸν προδότη,
ποῦ μὲς ἔρεψε μ' ἐκείνοιο τοὺς Προσπολιτισμοὺς,
ποῦ δὲν ἔδωσε τῆς χίλιας γιὰ νὰ γίνῃ φκοπούτι,
καὶ τὸ Σύνταγμα παρέδῃ καὶ τοῦ κράτους τοὺς θεσμοὺς.

Τέτοιο κί' ἄλλα κελκίδου
καὶ κινιόμενοι πηδου
οἱ ψηφιστικαὶς τὸ κῆρον τῶν ἐνόχων Ὑπουργετον,
μόν' ὁ Κώστας τῶν Ἀργεῖων,
ὁ Πλατούστας δηλονότι, παρεδύλεπον τῆς χίλιας
καὶ τοὺς νόμοιο τῆς κοιλίας,
τὸν νόμο του τὸν μεγάλο διακρομένους παρεκάλει
τοὺς θεσμοὺς νὰ παρεδύλεψ καὶ τὴν δικην ν' ἀναβάλῃ.

Πλὴν ἐκεῖνοιο δὲν ἀκούει παρακλησίαις μῆτε τούτου
τοῦ χρυσὸ βρακτιομῆτοῦ του,
καὶ στεφάνουιο εἰς λαγῶνον ἐπιθέσας ἐπ' αὐτῶν
ἀνεκράγῃσας ἴσθ' ὀν πλῆθος τῶν παντοῦνον ηγεστουῶν:
τί ζητεῖτε νὰ τοὺς κάνω;... ἴσθ' ὀν πυρὴν φωνάζουον τότε
τῶν θεσπῶν οἱ πατριόται.

Τότε δὴ κί' ὁ Θεωδωράκης, ὁ ποῖον τῆς γλώσσας θραυσι
καὶ πολλῶν συγγῶνον γλώσσας,
τοὺς ἐνόχους φραγγελέσας
τοὺς παρέδωσε πρὸς καῖσιν.

Καὶ τῆς Βουλῆς ἠλάλιζαν τάδικημένα γίδια,
κί' ἔληξαι ἐσθῆκωναν κλαδί, μακρὸ κορόνιο, μύστο,
κί' ὁ Καραπάνος μᾶζωξαι κκαμπόσα ροκανίδικ,
κί' ὁ σῖρ Δραγοῦμοιο ἀνάψαι τῆς ἀσφαλείας σπῖρο.

Καὶ τότε ἔφρουτῶσε φωταῖα
γικαντικαὶ καὶ πλατεῖα,
κί' ἐφλέγειτ' ὁ μουστακαλῆς κί' ὁ Κόντης ἡ παρέκ,
κί' ἡ δεξιά κί' ἀριστερὰ τοὺς ἔβλεπε γελῶσικ,
κί' ἐκ τῆς καμάρου τῆς πυρῆς ἐξῆλθεν ἀπερκαῖ
μόνον ἡ περιάλητος τοῦ μουστακατοῦ γλώσσας.

Ἐστὴ Βιλελμίνη,
ποῦ τῶρα ὄδνετι.

Τῶν Ὀλλανδῶν ἡ Ρήγισσα μὲ τὰ μεγάλα μάτια
κλίνει ἴσθ' ὀν προκεφάλι τῆς γλωφῆ κί' ἀρωστημένη,
ποῦ Καίσαρος περιλαμπροῖ μ' ἀτίμητα Πικλάτια
ζηλεύουον τὴν κορόνα τῆς τὴν κομαρακπημένη.

Ἐστὴν πρώτη τῆς τὴν ἀνθοῖα, ἴσθ' ὀν πρώτη τῆς τὴν ἔσθ,
γέρονε βασιλισσα φτωχῆ,
ποῦ σὲ λευκώρτερη ψυχῆ
περίσσις πλούτη κρύβει.

Ἡ Νίξεν ἡ πεντάμορρικ τῆς ἔπλεξαν στεφάνικ,
μ' ἐκείναις ἐμεγάλωσε, μ' ἐκείναις ἀνετάρσῃ,
καὶ γιὰ τοὺς νόμοιο τοῦ λαοῦ, τῆ φτωχικ, τὴν ὄφρανα,
καὶ τῆς ξανθῆς τῆς κεφαλῆς σκορπίζει τὸ χρυσάρι.

Λαὸς, ποῦ τὴν πορφόρικ τῆς τὴν ἔχει σκέπαμά του,
βλέπει βουδῆς ἴσθ' ὀν ῥόδα τῆς τὴν νέκρα τοῦ θανάτου,
κί' ἐμπρὸς ἴσθ' ὀν Βιλελμίνου τοῦ στεναζέει τὴν εἰκόνα,
καὶ κλαῖει καὶ βραρυενοθεῖ
γιὰ τὴν Νεράϊδα τὴν ξανθῆ,
κί' ὄχι γιὰ τὴν κορόνα.

Ποεῖ πανόρκα νύχη του, ποεῖ δίκω του θρέμμα,
ποῦ ὄθτανε Βασιλισσα καὶ δίχω νᾶχη στέμμα.

Καὶ καμπόδατις ποικιλιαί,
μ' ἄλλουοιο λόγουοιο ἀγγελιαί.

Κί' ἐγὼ ραῖνω μὲ κουρέικ καὶ μ' εὐχῆς εὐδαμονίαις
Παναγιώτην τὸν Πολίτην, δικηγόρον προσοιθῆ,
νομπευθέντι τὴν κορίν ἐλεκτηῖς οἰκογενεῖς,
τὴν Ἐλένην Βαρκτάσση, τὴν ἄβραν, τὴν εὐθαλῆ.

Ἡ τῶν Πατρίων Ἀμυνκ, ποῦ δρῆ γιὰ τὴν πατρίδα,
ἐξέδωσε τὰ «Πάτρια», λαμπρὰν ἐφημερίδα,
γραμμένην ἀπὸ γλαφυρὸ καὶ δυνατὸ κελμῆι,
καὶ διαρεν πρὸς τὸν λαὸν τὸ φύλλον δικνεμῆι.